

İntiqam YaŖar

İLK GÖRÜŖ



«Nurlan»
Bakı - 2012

Redaktor: Fərhad Mədətov
Filologiya elmləri doktoru, professor


Qəzəlləri redaktə etdi: Əruzünas Əvəz Qurbanlı

İntiqam Yaşar. İlk görüş.
Bakı, «Nurlan», 2012. 92 səh.

Y $\frac{4702000000}{N098-2012}$ qrifli nəşr

© «Nurlan», 2012

İlk görüş və “İlk görüş”ün həyəcanı

 eir yaradıcılığın (ədəbiyyatın!), ümumən əməli çalışma alanlarının bəlkə ən mürəkkəb qollarındandır. Mən bunu deməklə

yalnız sözlərin qafiyələnməsini, müəyyən qaydaya, nizama uyğun düzümünü, ahəngi, ritmi... gözündə tutmuram; gözəl Şeir yazarından yüksək ruh, sözə qarşı yüksək məsuliyyət, sözün energetikasına inam tələb edir, qıyası – şairlik istedadı tələb edir. Bir, tək bir cə misrada belə şairin kimliyi bilinə bilir, necə deyərlər, şairin şeirində misra yox, misrada şeir görünür...

Mən alimlərin elmi fəaliyyəti kimi şairlərin yaradıcılığında da “üstəgəllik” prinsipinin özünü doğrultduğuna inanıram. – Yəni hər şair (nəsil) özündən öncəki şairin (nəslin, məktəbin) uğurlarının üzərində uğur qazanır... Hər öncəki şair sonrakı şair üçün istinadgahdır, qaynaqdır – hətta tənqidi yanaşsa belə və hətta inersiya ilə olsa belə... Bir də “üstəgəllik”lə yanaşı başqa bir prinsip – “ayrılma” (diferensiasiya) prinsipi də Ədəbiyyata, şeirə şamil edilə bilər. – Elə bil, zaman-zaman yollar ayrılır, dəyişir, məktəbləşmələr gedir, mühitləşmələr özünü göstərir (- yenə

bəzən inersiya ilə olsa da)... Amma yollar qurtarmır, heç zaman... Şeir də, şair də həmişə yoldadı. Şeir, şairlik özü yolçuluqdu: ülvi, ulu, sonsuz... Bu yolda, üzü üfünə doğru yürüməyə daha bir gənc gəlir: İntiqam YAŞAR! O, elə bil öz-özündən intiqam alır, bütün üzüntülərinə baxmayaraq yaşamaq eşqini (və bacarığını!) sərgiləyir, öz şeirlərində... Deyərsiz, cavan oğlandı, nə intiqam, nə üzüntü?! – Bilərsiz, əgər o öz hissini, duyğusunu məhz şeirlə bildirirsə, özünü məhz şeirin (şairliyin) yolunda görürsə, ona nikbinlikmi, kədərmi; sevincmi, dərđmi; oturmaqmi, yürüməkmi; düz yolmu, yoxuşmu yaraşır? – Siz deyin... Zatən tanış olduqca görəcəksiz, aqibəti halından bəlli bu cavan oğlanın... Biz, bizə düşəni deyəlim: aqibəti(n) qatlu olsun, İntiqam!

...Şeirin əzəli-əbədi mövzularında yaşı və bilgisi miqdarında qələm çalan İntiqam Yaşar istər doğa təsviri, sevgi-məhəbbət, yurd, insan anlatımlarında özgü olmaq istəyir, özü olmaq istəyir. – Nə yaxşı deyilmi? Amma bayaq vurğuladığımız “üstəgəllik” və digər doğal hallar inersiya ilə gəlir onun yazdıqlarına... Hələ mövcud sürəti ilə gələcək də - daha bir müddət...

İntiqam Yaşarla ilk tanışlığımızdan keçən müddət qısa olsa da, mən onu illərdir tanıyıram kimi gəlir mənə - bəzən sadələhvlüyə çevrilən sadəliyi, yerışı-duruşu,

danışığı-susqusu, ciddiliyi – zarafatı ilə... – O, Gədəbəyi bütün saflığı ilə canına hopdurub gəlib böyük şəhərə..!

İntiqam Yaşar gənc olmasına baxmayaraq bir qələm adamı üçün önəm kəsb edən müşahidə(çilik) və bədii idrak yetənəyi ilə seçilir, desək yanlış olmasın gərək. O, yaşından irəli yaxlaşımından xali olmasa da, enində-sonunda gəncdir, sevgiyə, ilk məhəbbətə, hazırlıqsız yaxalandığı erkən ayrılıqlara, nazlı baxış(lar)a biganə deyil, bu halları şeirləşdirməkdən yaxasını qırağa çəkə bilmir. – Onun yazılarında diqqəti ən çox cəlb edən yönlərdən biri budur, mənəcə. Bəzən gileylənir İntiqam:

*Bu sevgi xas deyil bizim dövrəyə,
Yad sayır özünə zəmanə məni...*

...Və bəzən o, yalnız dövrəni suçlandırır, insan amilini görməzdən gəlir. Bəlkə ona görə də şeirlərinin bir bölümü ictimai motivlərə köklənir. Gənc şair dostum özünün şəxsi həyatındakı bütün uğursuzluqların (başqa sözlə, təntimələrin, çatışmazlıqların) kökünü yaşadığı zamanda axtarır:

*Nizamı pozulmuş durna qatarı,
Yenə də bir təhər nizama gələr.
Bizim nizamımız elə pozulmuş,
O bir də təzədən çətin düzələr.*

İntiqam Yaşarın şeirlərində bəzən də ziddiyyət, ritorika hakim olur. Bir yandan ilk sevgisindən, vəfasızlıqdan, yaşadığı dövrün qəddarlığından şikayətlənib,

İntiqam, nə haqla nur axtarırsan?

Bu başdan ayağa zülmət dünyada.

- deyən şair, bir yandan da,

Bu belə olmasa olar maraqsız.

- deyir... Deyirəm, bəlkə bu hallar da onun gəncliyinə xas olub, üfufə canatmasından qaynaqlanır. Yürüyənlər isə tələsiyə, təntiyə bilir... Bir də, bayaqdan “bəlkə”, “bəlkə” deyirik – bunun da bir gənc yazarın halı üçün keçərli olduğunu deməliyik – o özü hələ “bəlkə”lərdən arınma macalına yetməyib, doğal olaraq...

İntiqam Yaşarın şeirlərini oxuduqca anlaşılır ki, bəbat mütaliəsi var və onun şeirlərində çağdaş ədəbiyyatımızın demək olar, bir çox tanınmış imzasının təsiri (daha doğrusu, təsiri deməyəlim də, əsintisi) görünür... Umarım, bu əsintilər onun iliyinə qədər işləməyəcək və ona yalnız öz yol-irzini tapmaqda yardımçı olacaq...

Deyirəm, sona varmamış bir neçə söz də İntiqam Yaşarın qəzəl yaradıcılığı ilə bağlı deyək. Düşünürəm ki, o qəzəl janrının gözəl nümunələrini yarada bilər. Burada bir özəllik var: İntiqam Azərbaycanın batı bölgəsindən – epos təfəkkürünün, ozan ruhunun böyük ölçüdə təcilla etdiyi Gədəbəydəndir və həmin təfəkkür və məkan üçün qəzəl

yaradıcılığı heç də köklü gələnyə malik deyildir. Bu anlamda, İntiqamın qəzələ könül verməsi maraqlı hal olub, özəlliklə günümüzdə tez-tez rastlanan hal deyil. Görünür, gənc şairin tez-tez ədəbi məclislərdə olması, aparıcı qəzəl ustaları ilə təmas qurması onun bu yöndəki çalışmalarına, ədəbi axtarışlarına təsirsiz ötüşmür.

İntiqam gələcək və etdiyinə inandığım gənclərimizdəndir. Ümid edək, inanaq ki, o, hələ çox uğurlara imza atacaq və hər uğura imza atdıqca da yaşama, ölümə, dünyaya münasibəti dərinləşək, yeni keyfiyyət(lər) qazanacaq.

Gənc şairə yeni-yeni yaradıcılıq uğurları diləyirəm!
Qoy, qələmi ilə, sözü ilə, ədəb-ərkamı ilə seçilənlərdən olsun!

Ə.QOŞALI



DÜNYADA

Heç zaman qəm nədir bilməzdik, yəqin –

Olmasa ölümlə həsrət dünyada.

Nə onlarsız olur, nə də onlarla,

Yazılıb əbədi qismət dünyada.

...

Layiqik həyatda biz hansı ada?

Hansı yolda verdik adları bada...

Hərdən axirəti salmırıq yada,

İçib hiylə dolu şərbət dünyada.

Hər şey demək deyil – nə dövlət, nə pul.

İnsana yaraşmaz heç vaxt bu üsul.

Niyə nəfsimizə olmalıyıq qul,

Ağılsa ən böyük sərvət dünyada..?

Zülmün çevrəsini güclə yarırsan.

Buna hərdən xəyallarda varırsan.

İntiqam, nə haqla nur axtarırsan,

bu başdan ayağa zülmət dünyada..?

(Qalmarıq əbədi, əlbət, dünyada.)

İllərdir duyduğum bir qərib səs var –
həsərin hicranın sədasi imiş.!.
Demə yaşadığım sevincli günlər,
acı həqiqətin vədəsi imiş.

Olsa da gənc ömrüm dərd-kədəre tən,
Xəyal eyləyirəm dayanıb hərdən –
Hər zaman həqiqət axtarmışam mən,
Demə, dünya yalan dünyası imiş...

Xoşbəxtlik həmişə bizdən keçdi yan,
Sevinci görmədik biz heç bircə an.
Eh! Qəfil batdığım o dərin ümman,
Öz göz yaşlarımın dəryası imiş...



MƏNİ

Həyatda tək səni sevdim, gözəlim!
Sən etdin odlara pərvanə məni.
Məhəbbət atəşi sönməz qəlbimdə,
Eyləyib bir yolluq divanə məni.

Tutaraq ürəkdə bir yolluq qərar,
Səslənir gizlincə aram-aram “yar”.
Qəlbimdə bir atəş gözümdə xumar,
Heç belə məst etməz peymanə məni.

Heç vaxt əyilmədən şöhrətə, şana,
Səs-soraq salsam da bu gün hər yana.
Bu sevgi xas deyil bizim dövrəyə.
Yad sayır özünə zəmanə məni...



AXTARDIN

Mən eşq atəşində qovrulan zaman,
Sən əyləncə, zövqü-səfa axtardın,
Hərdən öz-özümə sual verirəm.
“Nə cür vəfasızda vəfa axtardın?”

Həsrətlə, hicranla alışdım, yandım,
Demədim bir kərə: bundan usandım.
Dərdimin dərmanı mən səni sandım.
Sənsə məndən kənar dəva axtardın.

Gəl, sən danışma heç, indi vəfadan,
Çox şeyi anlarsan bax, bu mənadan.
Sən sükut istədin səsdən-sədadan.
Bəs niyə sükutda **səda** axtardın?

O GÖZLƏR

Saxta təbəssümü yüz artıq eylə,
O gözlər mən sevən gözlər deyildir.
Nə dan həqiqəti, nə yalan söylə.
O gözlər mən sevən gözlər deyildir.

...

Öncə saçıdığı eşq, indi hiylədir.
Dəyişən gözlərdir, baxışdır, nədir?!
Hər nəzəri mənə yaddır, özgədir.
O gözlər mən sevən gözlər deyildir.

Baxışlar keçmişə etdikcə tənə,
Köhnə xatirələr canlanır yenə.
Bir vaxt həyat eşqi versə də mənə,
O gözlər mən sevən gözlər deyildir.

SEVGİLİM

Qəm-kədər əlindən viranə könlüm,
Ağlar gecə-gündüz, ağlar, sevgilim!
Daşa çəkilsəydi daş mum olardı.
Bədbəxtə çəkilən dağlar, sevgilim!

Sanki hər güzarımı özün qurmusan,
Şah-tək qəlb dünyamda taxtda durmusan,
Ona ki, hər neçə yara vurmusan,
Əmanət deyərək saxlar, sevgilim!

Bir xoşbəxt təbəssüm, bir gülüş umdu,
Ot basmış cığırda bir gəliş umdu;
Eh, daha xəyaldı ancaq xəyaldı,
O ötən zamanlar çağlar, sevgilim!



Sənsizlik həyatın qəm atəşisə,
Bu atəşdə yanan sevən ürəkdi.
Sənin vüsalına yetmək arzusu,
Arzudan arzudu, birdən də təkdi.

Bu cavan ömrümə yoxdu bir həmdəm,
dünyanın dərdləri məndə olar cəm.
Yüz yol qismətimlə barışam, küsəm,
bir dərdi anlayan həmdəm gərəkdir.

Düşürsə saçıma gənc yaşım da dən,
Ağlamaz halıma hər yoldan ötən.
Hüsnünün seyrinə həsrətəmsə mən,
Tanrım, o insandır, yoxsa mələkdir?



Sizin bir çarəniz vardır ən azı,
ağlamağı çarə bilən ürəklər.
Ömrüm qışla keçdi, görmədim yazı,
hey döydü qəlbimi soyuq küləklər.

Ürək bağçasına dərd və qəm əkdim.
Nə güldüm, nə də ki, göz yaşı tökdüm.
Hər nəyim oldusa içimdə çəkdim.
Yandı saf arzular, yandı diləklər...

...Bir səs duyuram mən, bir səs – ahəstə.
Bu sözlər söylənir ahəstə səsdə:
“Ürək qanım axdı torpağın üstə,
Al qanlı ləçəklər açdı çiçəklər”...



MƏHƏBBƏT ÜNVANI

Döndü bir ləçəyə hərdən güllərdə,
Bəzən də çırpındı quş tək əllərdə.
Dünən ürəklərdə, bu gün dillərdə
Məhəbbət ünvanın dəyişib daha.

Üz üstədən üz gəlib indi üzlərə,
Onunçün dərd hopub bizim sözlərə.
Tanrı cəza kəsib əlbət bizlərə.
İtir hər şeyimiz ötən illərdə,
Dünən ürəklərdə, bu gün dillərdə
Məhəbbət ünvanın dəyişib daha.

...

Görmədiyimizdən görürük zərər
Ehtiyat, ehtiyat söylə o qədər,
Bizləri biz etmiş hər ali dəyər,
Axıb birdəfəlik dəli sellərdə,
Dünən ürəklərdə, bu gün dillərdə,
Məhəbbət ünvanın dəyişib daha...

“Zamanla hər yara sağalar” deyib,
Təkrar yara vurma yara üstünə.
Bu eşqdən de kimə nə zərər dəyib,
De, niyə dayanaq onun qəsdinə?

...

Çox əsdi aradan zəhərli külək.
Nə bəndə, nə tanrı eylədi kömək.
Ürəyim doludur, danışım gərək.
Söylə, “dayan” nədir, söylə “bəsdı” nə?

Şair, bir bulaqsan, ilham çağlayır,
Biri ağıl verir, biri danlayır.
Yanırsan, hər bəndə bir cür anlayır,
Amma ki, baxanda eyni cür baxır
ağıl də, nadan da sənın tüstünə...

BİLİRSƏN?

Səndən ayrılalı bir haldayam ki,
Əhvalım uzaqdı sözə, bilirsən?
Məndə səbr, dözüm dediyim kimi,
Sən necə, həsrətə dözə bilirsən?

...Kiminin tikanı, kiminin gülü...
Yüz söz söyləyəcək hərənin dili.
Bir vaxt da, çəkilər hər kəsin əli,
İki aşiq döyər dizə, bilirsən?

Yollarda boynumuz bükük olarıq,
Doğma ünvanı da yanlış salarıq.
Unutma, axırda çəş-baş qalarıq,
Düşsək özgə yola, izə bilirsən!?



“Sevirəm” söyləmək elə ucuz ki,
Dəyərin, qiymətin itirib, Allah!.
Ən ali hisslərin ifadəsi söz,
Üstünə yüz çirkab götürüb, Allah.

Saxta təbəssümlər, müddətli eşqlər
qəlblərə yol tapan zamandan bəri,
Tükənməz sevgilər, qiymətli eşqlər,
yaşadan hər bir kəs olmuş “sərsəri”.

...

Atılmış boşluğa insan övladı,
Əl atır nədənsə tutub dayansın.
Yarımyuxuludur bədbəxtin adı
Bir şeyə dəyməsə çətin oyansın...

EY VƏTƏN!

Adını biz kafe-barda yaşatdıq.
Bizə “alqış”, bizə “əhsən”, ey vətən!
Gözləməzdin, gördün harda yaşatdıq?
Bizə “alqış”, bizə “əhsən”, ey vətən!

Bizlər molla, sən də diri mərhumsan,
Çoxu bilmir nəsən, necə məfhumsan?!
Sən tikanlı hasarlara məhkumsan,
Bizə “alqış”, bizə “əhsən”, ey vətən!

Övladların səndə sənsiz qalırsa,
Sənin yerin qəm-kədərlə dolursa,
Xoş gün bəzən səndən üstün olursa,
Bizə “alqış”, bizə “əhsən”, ey vətən!

Düşmənimiz sözdə bizimçün hərif,
Özümüzə daim söylərik tərif.
Tərif yoxsa, görünərik çox zəif,
Bizə “alqış”, bizə “əhsən”, ey vətən!

ƏN DOĞMA YAD

Dünən rəfiqənlə birgə gedərkən,
Qəfildən üz-üzə, göz-gözə gəldik.
Ani bir çaşqınlıq üzündən idi –
Səbəb olmasa da
yüngülcə güldük.

“Köhnə tanış”
deyə
tanıtдын məni,
Bir zaman yaxından yaxın olmuşuq.
Bilməzdim nə vaxtsa köhnələm sənçün
Ümid qayığına axın olmuşuq...

Nə vaxtdan köhnəldim səninchün
desən,
De, bir mən də bilim, bu haçan oldu?
Məni sənin üçün belə köhnəldən,
Sənin öz yanlışın, öz xətan oldu.

Barı susaydın sən danışmayaydın,
Elə bil heç məni görməmişən sən.
Heç onda bu qədər əzab çəkməzdim,
Səssiz qismətimlə barışardım mən.

Eh! Sənin varlığın, eh, sənin adın,
Ömrümdə ən doğmam, əzizim olub.
Artıq zaman keçib,
ötübdü illər,
Mən haqlı,
sən haqlı.
Haqsız kim olub?!



OLDU

Gör, necə dəhşətə düşərdim ki, mən,
Həyatım bir anda viranə oldu.
Dünən kimlərdisə sevincimə tən,
Bu gün dərdlərimə biganə oldu.

Bir mənəm, bir də ki, buz kimi otaq,
Ötən xatirələr gəlmişlər qonaq.
Fələyin könlümə çəkdiyi bu dağ,
Mənimçün silinməz nişanə oldu.

Gözüm dəhşətləri doyunca gördü.
Hər biri töhfəsin ömrümə verdi.
Bölüşmək istərdim kimləysə dərdi.
Bir məndən soruşun: daha nə oldu?

Bu kiçik səhvlərin böyük bələlar,
açacaq başına düşün indidən.
Geriyə baxmağa çox qorxacaqsan,
Vicdanın olacaq səni incidən.

Utanıb qalarsan üz tutsan hara,
Hamı sənə gülür –
düşünəcəksən.

Ordan uzaqlaşıb qaçsan haraya,
yenə kimsə gülür –
döyükcəksən.

İstəyin bu olar - qayıda keçmiş,
Hər şeyi yenidən başlayasan sən.
Hamı tək həyatın firavan ola,
Sevib, əzizləyib, xoşlayasan sən.

Nə olar bircə sən, çalış, bircə sən,
Mənə yalan demə, xahiş edirəm.
Çoxu yalan dedi, elə biri mən,
Özümü aldadıb
hara gedirəm?

Bəlkə oxuyursan mənim gözümdən,
Hər şeyi çox aydın başa düşmüşəm.
Nədənsə çıxmıram heç də özümdən,
Sanki, öyrənmişəm, isinişmişəm.

Dəhşətə sən bir bax, bəzən daxildə,
Nələr qarşılaşır, nələr toqquşur.
Heç səsi də çıxmır, bir kərə ildə,
Sükut ağuşuna sanki qovuşur.

...Nə olar bircə sən, çalış bircə sən,
Mənə yalan demə, xahiş edirəm.
Çoxu yalan dedi, elə biri mən,
Özümü aldadıb
hara gedirəm?

Hər ötən an bunu təsdiq eləyir,
Ey həyat, sən onsuz mənasızsanmış.
Demə, niyə şair belə söyləyir?!
Səbəb var ki, səni mənasız sanmış.

Bir anlıq xəyallar ağuşunda mən,
Deyirəm ki, olum bəlkə ümidvar?!
Həm sual verirəm özümə hərdən,
Niyə ümidvarsan, nəyə ümid var?

Ruh titrəyər adın gələndə dilə,
Ağıl söyləyər ki: onu xəyal san..!
Demə, “mən yaşarkən söyləmə belə”
Barışmaq çətin də olsa
xəyalsan...

Səni ki, itirdim, dünyam, sevincim!
Bu vaxtacan belə inci itmədi.
Səni ki, itirdim, ey həyat incim!
Məni heç nə bu cür, bil, incitmədi.

Bəlkə də, bu qədər acizləşməzdim,
Mən özüm özümü aldatmasaydım.

Dərd oxu bağrımı dəlib keçməzdi.
Bəlalar başıma gəlib keçməzdi.
Hər yetən halıma gülüb keçməzdi.
Mən özüm özümü aldatmasaydım.

Xülyalar yoldaşım olmazdı, əlbət,
Dörd divar sirdaşım omazdı, əlbət.
Bir əlim, bir başım olmazdı, əlbət.
Mən özüm özümü aldatmasaydım.

Bütövdüm, tam idim bölməzdi məni,
Sevda dəftərindən silməzdi məni.
Heç o da aldada bilməzdi məni,
Mən özüm özümü aldatmasaydım.

BU DA SON...

Kaş ki, həmin görüş baş tutmayaydı,
Bir ömür xəyalla yaşayaydıq biz.
Hər günün sonunda lap üzulsək də,
Ümidi sabaha daşıyıyıdıq biz.

Görüşdük, o görüş bənzər olmadı,
Ötən görüşlərə, ötən günlərə.
Hicranın əlindən dad eləyəndə,
Bizim hayımıza çatan günlərə.

Ürək getməyirdi ayaq gedirdi,
Bilirdik, yetişib ayrılıq anı..!
Sanki, başdan-başa qara geymişdi,
Tanımaq olmurdu qoca dünyanı.

Bu da son! Söylədin, gedirəm daha.
Ən ağır daşıydı “gedirəm” sözün.
Getdin, görüşmədik özümüz amma,
Hər gün göz yaşımıla görüşür izin.

SEVGİ ŞƏKLİ

Bir zaman bir yerdə olduğumuzun,
yeganə sübutu şəkilimizdi.
Həzin xatirəmin sükut işığı,
həm ölüm sükutu bu şəkilimizdi.

Burda hər baxışın var öz mənası,
Tək bizik onları bilən dərinədən.
Çox da ki, şəkildir pozular ahəng,
Tərpətmə, tərpətmə onu yerindən.

Bir anlıq nəzər sal, bu dilsiz şəkil,
Sanki, ağı deyir ötən sevgiyə.
Sanki, başdaşdır şəkil sevginin,
Şəkillə baş əyir yetən sevgiyə.

Bəlkə də, bilirdik ayrılacağıq,
Bizdən bir xatirə bilmişik onu.
Hər şeyin bir sonu olduğu kimi,
Bilmişik olacaq bu eşqin sonu...

AĞLAYIM

Şəklini yadigar saxlayıram ki,
Tənha gecələrdə baxım, ağlayım.
Qəlbimə yaralar sarmaşan zaman,
Bir anlıq köksümə sıxım, ağlayım.

Sükut istəyirəm, qapı döyməyin,
Bir pöhrə incidib, budaq əyməyin.
Mən qəm bulağıyam, mənə dəyməyin,
Səssizcə-səssizcə axım, ağlayım.

...

Gəl, qanlı yaramı sarı, son dəfə,
Görüm son nəfəsdə yarı son dəfə.
Qismətim olmadın, barı son dəfə,
Köksündə şimşək tək çaxım, ağlayım.

Zaman qatarına sənişin oldun,
qəfil aldı məndən səni apardı.
Gedişin adi bir gediş olmadı,
cismimdən canımı çəkib qopardı.

Əlim hey uzandı arxanca sənin,
çatmazdı, çox da ki, cəhd eləyirdi.
Təkrar dönüşünü diləyərək o,
Çarəsiz-çarəsiz əhd eləyirdi...

Sən getdin, geriyə heç boylanmadan,
Sən özgə ünvanda, mən özgəsində.
Həsərət qaldığımız sevgi nəğməsin,
eşitdik özgənin zümzüməsində...



AYRILIQ

Buracan gəlmişik, burda yol bitir,
Bir yol bitir, ikisisə başlayır.
Öncə hər ikimiz qoşa varardıq,
İndi haça yolda başqayıq, yadıq.
Necə inanardıq könlədən, qəlbədən
Sonacan ayrılmaz eyni yoldayıq...
Amma yanılmışıq, çox yanılmışıq
Ayrılan yollarda – sağda, soldayıq.
Deyirəm, nə çətin anımız gəlib,
Bir doğru qərara gələ bilmirik,
İndi göz yaşı tökürük gülmürük.
Sonu görünməyən səhraya doğru,
Uzayan yolların yolçusuyuq biz,
Nə istiqamət var, nə görünən iz.
Dil gəlmir söyləsin kiməsə bunu,
Bizim qismətimiz ayrılıq oldu,
Bu sözü söz kimi qəbul etməyən,
Arzular, ümidlər gör, necə soldu?!
Ayrılıq dramı, ayrılıq dərdi,
Hələ çox göynədə qəlblərimizi...

GET DAHA

Ömür yollarıma dərd-qəm düzülür,
Hər sözümdə min bir nalə sezilir,
Sözüm-sovum ürəyimdən süzülür,
Get, gülüm, get daha getsən yaxşıdır.

...

Sən niyə gəlmisən, niyə - bilmirəm,
Xoş günlərim yoxdur, özüm gülmürəm.
Eşqlə dirilmişdim, eşqlə ölmürəm,
Get, gülüm, get daha getsən yaxşıdır.

...



...

İlahi, belə də qüvvə olarmı?
Bu nə möcüzədir, dərk edəmmirəm. –
İtibdir dincliyim, firavanlığım,
Bu odlu kürəni tərək edəmmirəm.

Hiss edirəm hər gün atəş içində,
Varlığım qovrulur, sarsılır mənim.
Allahım, bu taleh yazısı nəydi,
Kəsildi ömrümə qəflətən qənim.

Bir kağız bir qələm mənim üçün həmdəm,
Dərdələri birbəbir bölüşürük biz...



Niyə dərd-qəm bizi yenə göynədir?
Dünən doğma olan bu gün özgədir.
Müəmmalı olan söylə bir nədir?
Bu sən, bu mən, bu da bizim məhəbbət.

Qəbul edəmmirəm inan bir qərar,
Qəlbində yəqin ki, bir qərarın var.
Eşidim dilindən kimdir günahkar,
Bu sən, bu mən, bu da bizim məhəbbət.

...



Hara getsək bizi tapacaqdı o,
Ayrılıq varıymış qismətimizdə.
Vüsal xəyalları çox da yaşadı,
Kövrək arzumuzda, niyyətimizdə.

Kövrəlib keçmişə nəzər salırıq,
Doğrudanmı o gün bizlər varıydıq?
Dünyanın xəyali insanları tək,
Hər qəmdən, kədərdən biz kənarıydıq.

...

Barışmaq insançün ikidən biri,
Ya barış ya tərək et – iki yol durur.
Onsuz da, heç bir şey dönməyir geri,
İnsan ələcsızdır xəyallar qurur.

Mən səni görəndə əvvəl düşündüm,
Ömrümün ömürlük bəzəyisən sən.
Onda xəyalıma gətirəmmədim,
Acı həqiqətlər küləyisən sən.

...

Düşünüb xəyala dalıram hərdən
Yoxsa məcburduqmu biz ayrılmağa.
Yoxsa qəlblərimiz izin vermirdi,
Vaxtsız ayrılmağa, tez ayrılmağa.

...

Fikirlər, xəyallar ağışu bəzən,
Yaman doğma edir məni özünə.
Elə bil, nəyisə axtarıram mən,
Düşmüşəm bir itkin sevgi izinə...

Nizamı pozulmuş durna qatarı,
Yenə də bir təhər nizama gələr.
Bizim nizamımız elə pozulmuş,
O bir də təzədən çətin düzələr.

“Çətin düzələr” də, deyirəm hələ,
“Çətin düzələr”də yenə ümid var.
Aldanıb özümə mən bilə-bilə,
Xəyala oluram yenə ümidvar.

Bu da bir cür bəla kimin üçünsə,
Kimsə bunu bəlkə bir bəla sayır.
Kimsə də kənardan məsləhət verir,
“Gerçəyi xəyaldan bir kərə ayır”...

Hər yuxusuz gecəm sənın şəklini,
Ölüm divarından asar, əfəndim.
Durduqca yüz sual yarana belə,
Danışmaz bir kəlmə susar əfəndim.

Susmağı görəsən kimdən öyrənib,
Onu belə edən sükutudurmu?
Mın nisgil gizlədir o varlığında,
Səssizlik yeganə sübutudurmu?

Soyuq divar üstədən soyuq baxışın,
Canıma vahimə, üşütmə salır.
Açılır qəflətən bağlı pəncərə,
Otağıma məşum küləklər dolur.

Başlayıb sarılır cismimə onlar,
Elə bil, hamısı gəzirmiş məni.
Məqam gözləyirmiş sanki, hər biri,
Hara getmişəmsə, süzürmüş məni.

BİLMƏZ

Sənsizlik qəlbimə elə od salıb,
Ay keçə, il keçə, o sönə bilməz.
O gedən hislərin tək adı qalıb,
Zaman belə dönə, o dönə bilməz.

Sən yoxsan, nə öldü, nə itdi eşqin,
Sən getdin, nə küsdü, nə getdi eşqin.
Qəlbimin zirvəsin fəth etdi eşqin,
Heç vaxt zirvəsindən o enə bilməz.

De, nədən dərd-qəmi etmişən şüar,
Öz əli, öz başı yaşayırsa yar..?
İntiqam, çox da gəl, olma ümidvar,
Qədrini bilməyən heç yenə bilməz.

Dağ da dağlığıyla gərməzdi sinə,
Mən insan balası tab etdim yenə.
Verməklə bir ömür qəm-kədər mənə,
Guya ki, ömürlük şən özün oldun,
Məni sənsiz edən sən özün oldun.

Tac sandım, dönmədi başımda taca,
Bilmişdim bu eşqi hər şeydən uca.
Yaşım cavan oldu görkəmim qoca,
Bu yaşda saçımda dən özün oldun,
Məni sənsiz edən sən özün oldun.

İstərdim hər zaman olum yanında,
Yaşayım ruhunda, sənin canında
Amma bunu gördüm yolun sonunda,
-Məndən qəfil gəzən gen özün oldun.
Məni sənsiz edən sən özün oldun.

Öz sözündü - “de, gül, qəlbi dağlama”
“Səhv etdim” - deyərək məni saxlama.
Özün yıxılmısan, çalış, ağlama.
Ötəri sevincə tən özün oldun,
Məni sənsiz edən sən özün oldun...

Həqiqət budur ki, rəya sonunda
Həyatın acısı-ağrısı durur.
Həqiqət budur ki, yalan donunda,
Həyatın ən acı doğrusu durur.

Bəzən həqiqəti görməmək üçün,
Hədəfdən yayınır niyə gözümüz?
Məgər bizə bəlli deyilmi bu gün,
Bizi aldadırıq, bizim özümüz.

Həqiqət gözüne dik baxmırıqsa,
Nəyi dəyişər ki, bu həqiqətin?
Biz onun önünə tez çıxmırıqsa,
O bizə rahatlıq bəxş edə çətin.



Bu nisgil bu kədər hardan yarandı?
Axtardım, axtardım, mən tapammadım.
Düşündüm səbəblər sabah tapılar,
Çox sabaha vardım, mən tapammadım.

Bu nisgil, bu kədər, bu eşqə bəzək,
Elə bil olmasa pis görünərdi.
Neyləyək bu bizim taleyimizdir,
Qaçsaq arxamızca hey sürünərdi.

Bu nisgil, bu kədər doğmalaşdıqca,
Şadlığı, sevinci düşünməmişik.
Bəlkə düşünmüşük, amma gec olub,
Biz onu birinci düşünməmişik.



VƏTƏN

Qədirməzlərin bilənindən çox,
Halına mən necə yanmayım, Vətən?!
Hayına gəlməzlər gələnindən çox,
Halına mən necə yanmayım, Vətən?!

...

Günlərin çox olmuş qaradan qara,
Bir qan ləkəsi var baxıram hara.
Köksündə minlərlə sağalmaz yara,
Halına mən necə yanmayım, Vətən?!

Üstündə sərhədlər sanki yarlıgın,
Gördük biz tarixin hər qəddarlıgın.
Parça-parça oldu bütöv varlıgın,
Halına mən necə yanmayım, Vətən?!

Çox da tarixlərə çəkilib pərdə,
Eh! Çox tökülən qan hələ ki... yerdə.
Ürək daş ola ki, dözə bu dərdə.
Halına mən necə yanmayım, Vətən?!

Acizə, dərdliyə edən yox imdad,
Milyonlar dilindən ucalır fəryad.
O taydan bu taya yolların bərbad,
Halına mən necə yanmayım, Vətən?!

Yoxdu bir könlünə həmdəm,
Alıb ağuşuna dərd-qəm,
Olmadıq yarana məlhəm,
Ağlar gözün ağlar, ağlar.

Səni bizlər ana bildik,
Hayına bəs necə gəldik?!
Nə utandıq, nə də öldük.
Ağlar gözün ağlar, ağlar.

Səsini duyan da yoxdur,
Sükutdan doyan da yoxdur.
Sözünü yayan da yoxdur.
Ağlar gözün ağlar, ağlar.

Göz tikilib tək varına,
Döndü üzün astarına.
Bizim kimi övladına,
Ağlar gözün ağlar, ağlar.

Eşitdim tezliklə toyun olacaq,
Xoşbəxtlik diləyim ya diləməyim?
Qismətində varsa xoşbəxt olarsan –
Mən arzu eləyim ya eləməyim.

Qorxuram etdiyim arzularımdan,
Deyərsən qorxulu nə var arzuda?
Qınama sözümlü yerə salarlar,
Qovuşmaq arzuma bənzəyər bu da.

Arzu da səxavət hissindən uzaq,
Saxlamır qoynunda o bir az məni.
Soyuğa, dəhşətə eyləyir qonaq,
Çox da qəlbim olub onun məskəni.



GET

Gedirsən əbədi get,
Gözümə dəymə daha.
O çırpdığı qapını,
Qayıdıb döymə daha.

Bu gediş həll eləsin,
Yolunda hər düyünü.
Yaz ayrı bir varağa,
Sən mənsiz gördüyünü.

Uşaq kimi əl uzat,
Həsrət də od kimidir.
Ürəyim heç ağrımaz,
O artıq yad kimidir.

Baxma ki, əsib külək,
Tərpətsə bir telini,
O yanıb qövr edərdi,
Sovurardı külünü.

...

Yoxluğa doğru bəşər,
Çəkilir addım-addım.
Zülmətdəydik, indi dan
Sökülür addım-addım.

Dünənin qaranlığı,
Çox şeyləri gizlətməmiş.
Gördüyün nurlu səhər,
Çoxlarını gözlətməmiş.

Heç gözəl də deyilsən,
Mən fikir verməmişəm.
Zülmətdə aldanmışam,
Üzünü görməmişəm.

Gedirsən əbədi get,
Gözümə dəymə daha.
O çırpdığı qapını,
Qayıdıb döymə daha.



O BAĞLAR DAHA YOXDUR...

*“Yenə o bağ olaydı,
yenə yığışaraq siz,
O bağa köçəydiniz.”*

M.Muşfiq

O bağlar daha yoxdur, o bağlar viranədir,
Beş-üç qurumuş ağac, o bağdan nişanədir.
Dönüb xəyala indi xoşbəxt keçən o anlar,
Elə bil o zamanlar

biz yoxmuşuq dünyada.

Ötüb keçmiş günləri görmüşük tək rüyada,
Xəyallar dənizində yelkənsiz gəmi kimi,
Dərd-qəmin cəmi kimi,

ömür keçir, gün keçir.

Qəfildən kövrəlirəm, qəlbimdən bir ün keçir,
O bağlar daha yoxdur, o bağlar viranədir.
Beş-üç qurumuş ağac, o bağdan nişanədir.
Ömür keçir aramla, gedir sonluğa doğru,
Kədər ən böyük oğru,

gözəl günləri alır.

Talan edib ömrümü, yazıq görkəmə salır,
Axırda nə qalır ki, xatirələrdən özgə?!
O da əsilsiz kölgə.

Yad edirəm hər cümə,

Gündə bir rəng olur onun bayrağı,
Nə qarası qara, nə ağdı ağı.
Bilinmir nə solu, nə də ki sağı,
Mənim bu dünyadan umacağım yox.

Bir yanında günəş, bir yanında çən,
Hanı ona oxşar, hanı ona tən?
Eləyib qardaşı qardaşa düşmən,
Mənim bu dünyadan umacağım yox.

Mənə viranədir, sənə abaddır,
Baş əyməz kiməsə, çünki azaddır.
Bu gün sirdaşdırsa, sabahsa yaddır,
Mənim bu dünyadan umacağım yox.

Yaxşı da görmüşəm, pis də görmüşəm,
Vaxt olub fürsəti boşa vermişəm.
Pis-yaxşı bu qədər ömür sürmüşəm,
Mənim bu dünyadan umacağım yox.

GETDİ

Yəqin ötən günlər bizdən incidi,
Onunçün geriyə dönmədi, getdi.
Sükutla tab edib hər bir əmələ,
Bir kəlmə danşib dinmədi, getdi.

Barışdıq hər şeylə biz, qismət deyə,
Durmadıq bu nakam sevgiyə yiyə.
Eşqin bayrağını yüksəlddik göyə,
Bir daha göylərdən enmədi, getdi.

Miqyası sonsuzluq ilə ölçülən,
Olmadı böyüyən, nə də kiçilən.
Ulduzlar içində daim seçilən,
O sevda ulduzu sönmədi, getdi.



Bir yerdə ağlayıb, birgə gülmüşük,
Dünyada sevinci, qəmi bölmüşük.
Biz ki, bu vaxtacan qoşa gəlmişik,
Hərəməz ayrı bir cığır salmayaq,
Gəl bu ayrılığa təslim olmayaq.

Biz olaq dillərin söhbəti, sözü,
Qoy həsəd aparsın, alışsın yüzü.
Məhəbbət yaşasın, yaşatsın bizi,
Başqa heç bir şeyi vecə almayaq,
Gəl bu ayrılığa təslim olmayaq.

Araya başqası girdikdən sonra,
Zaman öz hökmünü verdikdən sonra,
Ayrılıq işini gördükdən sonra,
Yelkənsiz gəmi tək suda qalmayaq,
Gəl bu ayrılığa təslim olmayaq.

Gözlərdə eşq odu alışan zaman,
Arzular arzuya qarışan zaman.
Biri məhəbbətdən danışan zaman,
Kövrək bulud kimi orda dolmayaq,
Gəl bu ayrılığa təslim olmayaq.

Qarabağsız günlərimizə...

Qismət

demə,

qisməti Allah yazar,

Bunu bir məkrli əl yazdı bizə.

Allahın nə işi quyu qazmaqla?

Bəndənin işidi, o qazdı bizə.

Əvvəli bilmədik

öz yaşımızdan,

Yağılar yol saldı, lap başımızdan.

Bizə nə dediksə qardaşımızdan –

Lap pisə layiqlik, bu azdı bizə.

İllərdi biz dərdə dözə bilmirik.

Köhnə anlamırıq, təzə bilmirik.

Bu qəm dəryamızda üzə bilmirik.

Bu dərya deyəsən dayazdı bizə...

26.01.2012

YAZIQ

Qonşu gülür gülsün, bundan sənə nə?
Sən hansı gününə gülürsən, yazıq?
Yön çevir bir boylan hərdən dünənə,
Sən hansı gününə gülürsən, yazıq?

Doğma ünvanında acı dərd-qubar,
Səninlə birlikdə tutmuşdur qərar.
Onun gülmək üçün bir əsası var,
Sən hansı gününə gülürsən, yazıq?

Yüz yol alçalmısan, yüz yol enmişən,
Nə bir dəm danışıb, nə də dinmişən.
Bir axın önündə çöpə dönmüşən,
Sən hansı gününə gülürsən, yazıq?



QARABAĞLIYIQ

Neçə ki, o yerlər düşmən əlində,
Biz hamımız birgə QARABAĞLIYIQ.
Hər kəsin bu şüar olsun dilində,
Biz hamımız birgə QARABAĞLIYIQ.

Hər gün bir bəyanat, qalmışیق çəş-baş.
Bilmədik kim oldu kim ilə sirdaş.
İllərdir tapdanır haqqımız, qardaş,
Biz hamımız birgə QARABAĞLIYIQ.

Ordan körpə gələn saçın çal oldu,
Anan qocalıb lap xəstəhal oldu.
Qışqıraq, dilimiz nədən lal oldu?
Biz hamımız birgə QARABAĞLIYIQ.

Kədərım kədərə nə bərk calandı?!
Bu gün dünənimdən, vallah, yamandı.
Buna söyləməyək
qismət
amandı.
Biz hamımız birgə QARABAĞLIYIQ.

SEVGİ

Mənzilə çatmamış düşdü qəzaya,
Əzəldən bu başı bəlalı sevgi.
Bir məzar sükutu ağuşundadır,
Dünənki bu səslı-sədalı sevgi.

Kiminin əzəli, kiminin sonu,
Gözəldi, sözün bir hikmətinə bax!
Bu günün dünənə bənzəri, yoxdu,
Zamanın hökmünə, qüdrətinə bax!

Ancaq xəyallarla yaşamaq olmaz,
Həqiqət əl açıb gözləyir bizi.
Ha qaçaq, gizlənək, xeyri ki, yoxdur,
Biz hara gedirik, izləyir bizi.



BİLMƏDİM

*“Ayrıldım ayrılmaq istəməsəm də,
Bir həyat neməti tapdım itirdim”*

H.Arif

Xoşbəxtlik ömrümdə elə tələsdi,
Doyunca hal-əhval tuta bilmədim.
Qəfil gəldiyi tək qəfil də getdi,
Çox qaçdım, ardınca çata bilmədim.

Bəxtimin heç sevinc payı yoxuymuş,
Ağrı yan-yanaymış, acı sıxıymış.
Dərd-qəmin qüvvəsi-gücü çoxuymuş,
Çalışdım, mən ona bata bilmədim.

Yad olmur qəlbimə o səs, o səda.
Səhər-axşam onu hey salır yada.
Çox şeyə desəm də sonda əlvida,
Möhnətin daşını ata bilmədim.

BU GECƏ

Bu gecə yuxuma qonaq gəlmisən,
Özümü bir anlıq tamam untdum.
Bu gecə yuxuma qonaq gəlmisən,
Üzümü yuxuda keçmişə tutdum.

O zaman xoşbəxtdik, şad idik necə?!
Həyat arzularla bəzənmiş idi.
Sevinc qalmış idi, bizə sadəcə,
Qəm-qüssə, elə bil, tükənmiş idi.

Zamanı qaytarmaq deyil ki, mümkün,
Bilirik, hər bir şey keçmişdə qalıb.
Bu nə qəmli yuxu, necə də miskin,
Yoxsa mümkünsüzlər mümkünmü olub?

...

Ümid parıltısı bir vaxt olardı.
Baxanda gözünə gözüm görərdi.
Kaş ki, o ümiddən zərrə qalardı,
Hər şeyi bəlkə də, qurban verərdim.

YARAM YAMAN DƏRİN İMİŞ...

Ağrısından bilməmişəm nə cürdü,
Yaram yaman dərin imiş, sən demə.

...Səni deyib lap özünü dansa da,
Gündə yüz yol adın çəkib ansa da,
Mənim qəlbim qovrulsa da, yansa da,
Sənin qəlbin sərin imiş, sən demə.

Kimi sakit, kimisi də qovğada,
Hərə bir cür izin qoydu dünyada.
Şirin eşqi verən ölüm Fərhadı,
Şirindən də şirin imiş, sən demə.

Hər arzuna istəyinə yetsən də,
Bəzən gəlib, bəzən çıxıb getsən də,
Qəlb evimdə çox talanlar etsən də,
Boş qalan yer
yerin imiş, sən demə.

DÜNYASAN

Çox özünü baha tutma gözümdə,
Günü-gündən ucuzlaşan dünyasan.
Öyünmə ki, mən beləyəm, mən elə,
Çirkablarla dolub-daşan dünyasan.

Hər danışan deyir “halım yamandı”,
Ömür-günüm mən bilmədən talandı.
Səndə biri yıxılmasın amandı!
Təmizə də bir ad qoşan dünyasan.

Yetməzə daş, yetənlərə yetərsən,
Geriyə yox, daim önə gedərsən.
Məzlum üçün, durub dil-dil ötərsən,
Zalım gördün, yaman çaşan dünyasan.

Dərdin-qəmin tükənməz, nə azalmaz,
Aşıqlərin, bir an səndən kam almaz.
Heç zərrəcən sənə üz vermək olmaz,
Yavaş-yavaş, həddin aşan dünyasan.

Sən, ey başdaşından boylanan şəkil,
Dünyaya baxmaqdan yorulmadınmı?
Burdan gəlib keçən haqqa çatmaza,
Dişini sıxmaqdan yorulmadınmı?

Bir gəlib tozunu silənin də, yox.
Sən kimdin, nəçiydin – bundan kimə nə?
Bəlkə bir istəyin, bəlkə arzun var,
Utanma, çəkinmə, buyur, de mənə.

Əvvəllər bir qadın görərdim hərdən,
Gəlib dayanardı sənlə üzbəüz.
Deyəsən, heç o da baş çəkmiş daha,
Nə dedin, xətrinə dəydi hansı söz?

Bəlkə o qadın da köçüb dünyadan,
Köçübsə görəsən hardan boylanır?
Yəqin başqa yerdə dəfn eləyiblər,
Yəqin bir şəkil də ordan boylanır...

ÖLÜM HÖKMÜ

Sənin bir lütfündü mənə deyərəm,
Özüm öz xoşumla kəfən geyərəm,
Nə səndən küsərəm, nə inciyərəm,
Mənə özün oxu, ölüm hökmünü.

Bir anlıq dayanar, sızlamaz yaram,
Şükr eyləyərəm – nə yaxşı varam...
Ölüm gəldiyini lap unudaram,
Mənə özün oxu, ölüm hökmünü.

Dünya mənə çox dar – gəzə bilmirəm.
Bəlkə də, bir ümman üzə bilmirəm.
Səsinə həsrətəm, dözə bilmirəm,
Mənə özün oxu ölüm hökmünü.

Sevinc yaşı olar gözdən axsa yaş,
Çünki, son nəfəsim, xoş səsə yoldaş;
Özgənin hökmünə mən əymərəm baş,.
Mənə özün oxu ölüm hökmünü...

Qoluma qəm zəncirini,
Doladıqca dola, dünya.
Bağladınsa çalış durma,
Bircə addım dala, dünya.

Nalə, fəryad etməz dilim,
Nəyə gərək yersiz zülüm?
Kişi kimi öldür
ölüm,
Çəkmə sağa, sola, dünya.

Hər şey sadə, hər şey bəsit.
Nə söz dinlə, nə söz eşit.
Mərđi yox et, buyurub get,
namərđlə qol-qola, dünya.

Haqq olanla döyüşməyəm,
Öz yolumu dəyişməyəm.
Mən ölsəm yenə düşməyəm,
sən düşdüyun yola, dünya.

KÜLƏKLƏR

Əsir səhər-axşam sərin küləklər,
Dayanmaq istəmir, durmaq istəmir.
Görüşə tələsən sevgili kimi,
Gecikmir, qəlbimi qırmaq istəmir.

Onun vəfasına söz ola bilməz,
O, öz ilqarından dönən deyil ki.!?
Danışsa mənimlə danışar ancaq,
Başqa birisinə dinən deyil ki.!?

Gəlişi ümidim, pənahım olmuş,
Onu görməz olsam rahat olmaram.
O gün axşamacan hey vurnuxaram,
Bir qərar tutmaram, sakit qalmaram.

BU DA, YAĞIŞ...

Bu da yağış...
Buludların ağlaşma səsi,
Ya göylərin gurultusu...
Bu da yağış...
Torpağa düşən damlalar,
Nisbi sakitlik,
Sakitlikdə bir səs,
Səsində bir qəm qoxusu...
Bu da yağış...
Hərdən damlaların gülüşü,
Hər gülüşdə kədər...
(Bir azdan torpağa hopacağından,
Heç biri tutmayıb, bəlkə də xəbər.
Xəbərsiz-ətərsiz məsum damlalar...)
Bu da yağış...
Bir qəmli gəlişlə
Yüz kədəri yudu
Bir qəmli gəlişlə
Söndürdü yüz sevinc odu...
Bu da yağış...
İnsanlara çox oxşar,

Həm də qəmli insanlara.
O insanlar ki, var
Sevinci damla ömrü,
Kədəri damlalar sayı.
Bu da yağış...
...Səsi ürək döyüntüsü
...Bu da yağış...



KİMİYƏM

Özümdən çox-çox uzağam,
Özümdən çıxmış kimiyəm.
Bu bir günlük, bütöv ildə,
Lap bir qızmar qış kimiyəm.

Meyl etsəm də kef etməyə,
Güc yox qəmi dəf etməyə.
Öz-özümü məhv etməyə,
Mən ki, mənə tuş kimiyəm.

Savab göydə, günah göydə,
Özüm burda, tamah göydə,
Bu gün yerdə, sabah göydə,
Bircə damla yaş kimiyəm.

Bax, kiminsə qəsdindədi,
Əli xəncər dəstindədi.
Ölüm başım üstündədi,
Onunla göz-qaş kimiyəm.

Bizlər bir qatarın sənişinləri,
Bir “zaman qatarı” aparır bizi.
Bu qatar sehrli bir sürət alıb,
Çəkib bu dünyadan qoparır bizi.

Qorxum yox qətiyyən, yaman rahatam.
Yolun eyniliyi mənə təsəlli.
Sən ki, yanımdasan hər şeyə dəyər,
Mənzil olmasa da heç kimə bəlli...

Bir anlıq geriye baxmaq istədim,
Ağıl dedi baxma, baxmağa dəyməz.
Dünən baş verənlər dünəndə qaldı.
Kövrəlib ürəyi sıxmağa dəyməz.



İlk bahar çağının tərəvətindən,
Son bahar çağında tutmuşuq xəbər.
İndi bilmişik ki, vüsal nə imiş,
Buna bir ad vermək olarmı mægər?

Arxadan atılan daşa bənzəyir,
Bizim qismətimiz, bizim talemiz.
Dərd-qəmi vaxtından əvvəl görsə də,
Nədənsə görmədi çözümlərimiz.

Doğma ünvanımız bizə yad kimi,
Elə bil qəribik, yadıq burda biz.
Sanki, müvəqqəti qərar tutmuşuq,
Dayanan deyilik, gedəcəyik tez.

Hara getməliyik bəlli deyil heç?
İrəli, ya geri, sağa, ya sola.
İlahi bizləri yolçu göndərib,
Dörd dənə ayrıcı olan bir yola.

BU GÜN MƏNİM DƏRDİM OLAN...

Dərdə dözməz bir ürəkdir, hey çağlayım coşum deyən,
Tük ürpədən dərd deyilmi hər laldinməz daşım deyən?
Ey dini bir, imanı bir,

mənə

din qardaşım deyən.

Bu gün mənim dərdim olan sabah sənin dərdin olar.

Əl bir şey etməyəcəksə yalandan barmaq tuşlama.
Ağlarsan doğrudan ağla yalandan gözü yaşlama.
Məni görəndə yas tutaraq, onu görəndə alqışlama.
Bu gün mənim dərdim olan sabah sənin dərdin olar.

Sən olmusan seyrçisi başım üstə duman, çənin.
Qanlı əlinə su tökdün hər zaman yağı düşmənin.
"Əl tutmaq Əlidən qalıb" - əməlində varmı sənin?
Bu gün mənim dərdim olan sabah sənin dərdin olar.

Arxada arxa olduğun sanma ki, sən çaldı zəfər.
Bu torpaq bu qədər qanı bil ki, udmayıbdı hədə.
Baxma, mənəm dərdi çəkən hiss etməyirsən mən qədər.
Bu gün mənim dərdim olan sabah sənin dərdin olar.

DÜNYADA ƏDALƏT

İllər bir-bir keçir nə var ortada?
Şəhid ruhu incik, bizlər rəyada.
Bu yurddan əskilmir nə qan, nə qada,
Dünyada ədalət beləmi olur?

...

Neçəsi öz doğma evində yandı,
Neçəsi qaçarkən yollarda dondu,
Çox da ki, erməni gizlətdi, dandı,
Dünyada ədalət beləmi olur?

Qaradan qaraydı onda talelər,
Ərşi ötdü-keçdi ahlar, nalələr,
Borular içində öldü körpələr,
Dünyada ədalət beləmi olur?

Bizdən aldığını bu illər alıb,
Qəlblərə silinməz qara xal salıb.
Hələ də düşməndə əsirlər qalıb,
Dünyada ədalət beləmi olur?

ƏLİMDƏ BİR QƏLƏM...

Əlimdə bir qələm
Önümdə zülmət.
Könül səssiz-səssiz ağlamağında.
Nə dərd məndən gedir, nə ayrılır qəm.
Həyatın bir yanı sevinclə fərəh,
Həyatın bir yanı bir qara matəm.
Gündüzün dərd-səri, acı kədəri,
Keçir göz önündən, gözüm deyil nəm.
Könül səssiz-səssiz ağlamağında.
Həyat dedikləri dəli bir külək,
Gah əsər, gah da ki, sakitcə qalar.
Külək dedikləri bəzən əzazil,
Son yarpağı belə budaqdan salar,
Yəqin, elə onun budur istəyi.
Könül səssiz-səssiz ağlamağında.
İnsanın varlığı, insanın cismi,
Bir çəpər o çılğın dəli istəyə.
Küləkdə varlıq yox, onda cism yox,
Onunçün üsyankar bütün hər şeyə.
Qınaya bilmədi bir kimsə onu,
Könül səssiz-səssiz ağlamağında.
Düşündüm, daşındım qərara gəldim,

Bəlkə doğru deyil söylədiklərim,
Bəs əsl doğrunu görən olmuşmu?
Onunla baş-başa bir an qalmışmı?
Bəlkə kimsə onu atıbdı oda,
Nə isə nağıla bənzədi bu da.
Ancaq bircə doğru yaşadım bildim,
Könül səssiz-səssiz ağlamağında,
Könül səssiz-səssiz ağlamağında.



YENƏ SƏNSİZLİYİN HÖKMÜ...

Yenə sənsizliyin hökmü,
yənə tənha bir otaq.
Elə bil, asılıbdır baxışın pəncərədə.
Belə dəhşətmi olar, belə qismətmi olar?!
İstədim gedim buradan, buranı tərək eləyim,
Əbəs yerə cəhd imiş, düşüb əksin yerə də.
Tapdalaya bilmərəm, lal sükut, lal baxışı,
Demək hələ burdayam – getmək olmaz heç yana.
Məhkumam bu ünvana.
Yenə sənsizliyin hökmü,
yənə tənha bir otaq.
Suallar atəşi var bəlirsiz bir ünvana,
Bu səssiz suallara cavablar da səssizdi,
Burda kef damağlar da, əzablar da səssizdi.
Sənsizlik kölgəsində itirdi sənli günləri,
Acı qismət ovcuna götürdü sənli günləri.
Yenə sənsizliyin hökmü,
yənə tənha bir otaq.

Qismətin daş üzünü gördü gözüm axır ki,
Tükənib bitməkdədir səbr, dözüm axır ki,
Hər şeyin bir sonu var,
başlamalı, bitməli...
Hər şeyin bir sonu var,
hər şey sona yetməli.
Yenə sənsizliyin hökmü,
yənə tənha bir otaq...



Bir addım qalmışdı çataq vüsala,
Hicran qəfil gəldi, bizi ayırdı.
Elə bil, çox gördü hər şeyi bizə,
Ürəkdən nəğməni, sözü ayırdı.

...

Əlçatmaz, üznyetməz mələk oldun sən,
İndi xəyalların ruhuma məskən.
Sən getdin, mən qaldım, kim isə qəsdən,
Bir yanar ocaqdan közü ayırdı.



İkimizə bircə qəbir qazıblar,
Ağla, ağla qoy ürəyin boşalsın.
İki adı bircə daşa yazıblar,
Ağla, ağla qoy ürəyin boşalsın.

Bir qəbirdir, deyil ki, bu ev-eşik,
Heç olmasa qazaydılar bitişik...
Görən kimin yerini dar etmişik? –
Ağla, ağla qoy ürəyin boşalsın.

Oba-oba, el-el gəzdilər bizi,
Nişangah tək, önə düzdülər bizi.
Nədən hər dəm sıxıb əzdilər bizi?
Ağla, ağla qoy ürəyin boşalsın.

İllər bizdən aldığımlı alıbsa,
Keçən keçib artıq olan olubsa,
Təkcə çarə ağlamağa qalıbsa,
Ağla, ağla qoy ürəyin boşalsın.

GÜNAHLAR

Payızda saralmış yarpaqlar kimi,
Uçar küçələrdə, uçar günahlar.
Amma yüz axtarıb, yüz arayasan,
Heç tapa bilməzsən bircə günahkar.

Bu günah deyilən başıbəlalı,
Kimsə yaxın durmaz, kimsə oxşamaz.
Yetimlər evindən qaçmısa bənzər,
Alışar tirlərə, alışar az-az...

Yiyəli, yiyəsiz günahlara bax,
Küçələr çox sıxlıq, küçələr bazar...
Yiyəsi sağ olan günahlar susqun,
Yiyəsi ölmüşlər yiyəsin arar...



ZAMAN ALVERÇİSİ

Zaman alverçisi, zaman dəllalı,
Yaradıb dünyada yaradan məni.
Dünəni bu günə bağışladım ki,
Sabahı birtəhər qopara bilim,
Əcəl aparmasın aradan məni.

Bəlkə gülüşərək, söyləyəcəklər,
İşin bir iş deyil, bala, sənin də.
Neyləyim? - Əlimdən başqa iş gəlmir,
Mənə gülüşənlər, ağız büzənlər,
Dayanın yanbayan, güzgü önündə.

Mən öz əməlimdən xəbərdar biri,
Bilirəm işim nə, gücüm nədirsə,
Günahkar bilməyin, söyməyin məni,
Güzgüyə baxanda gördükləriniz,
Siz deyilsinizsə, bir özgəsisə...

ÇAĞIR MƏNİ

Çağır məni, çağır məni ölüm kimi.
Tez də olsa, gec də olsa gəlim sənə.
Kim deyir ki, ölüm gəlir bizə sarı,
Yalan sözdü inanmayın heç də buna,
İnanmayın, ölüm gəlmir,
ölüm gəlmir, biz gedirik.
Biz gedirik ölüm adlı sevgilinin ağışuna...
İnan mənə, gələsiyəm,
gəlməməyim mümkün deyil.
...Bütün yollar səndən keçir,
bütün yollar səndə bitir.
Çağır məni, çağır məni ölüm kimi.
Tez də olsa, gec də olsa gəlim sənə,
gəlim sənə...



BƏSİMİZ İDİ

Ehtiyac yoxuydu ikincisinə,
Bircə üz, bircə üz bəsimiz idi.
Kim idi bizlərə “yaxşılıq” edən,
İkiüzlülüyə bizi öyrədən?
Bircə üz, bircə üz bəsimiz idi.

Ləyaqət çərxini döndərən də biz,
Onu öz taxtından endirən də biz,
Bizik, hər bir şeyin kökündə bizik,
Bizi susduran da, dindirən də biz...
Bircə üz, bircə üz bəsimiz idi...

Rəngini dəyişdik biz bu dünyanın,
Dünya öz rəngində görünmür daha.
Bəndəsi yarıtılmaz, dələduz oldu,
Tək ümid qalıbdı uca Allaha,
Bizim tək dünya da ikiüzlüdü.
Bircə üz, bircə üz bəsimiz idi...

LAZIM OLMADI

Nə onu sevirəm, nə də dünyanı.
Mənə heç birisi lazım olmadı.
Mən sevgi dediyim sevgiyəbənzər,
Əfsus ki, qəlbimdə bir iz salmadı.

Onun yadigarı xatirələrdir,
Dünya giley-güzar yadigar verib.
O nəyi vermişsə yerində qalır,
Dünya verdiyisə artıq bar verib.

...

Bəlkə eşidəndə qınayar məni,
Qınayar qınasın, çox qınanmışam.
Bir az külüm qalıb, bir az kömürüm,
Çünki yetərincə alovlanmışam...



Gör, həqiqət nə qədər bizdən uzaqlarda qalıb,
Enmişik biz dərəyə, ancaq o dağlarda qalıb.

Bəlkə dünyada həqiqət deyilən şey yoxdur,
Bəlkə keçmişdə olub, bəlkə o çağlarda qalıb.?!

Eylədikcə yalanı baş tacı addım-addım,
Özümüztək o da getdikcə ayaqlarda qalıb...

Onu car çəkmək üçün çox can atıb Pünhanlar,
İntiqam, get, bir oxu sən də, varaqlarda qalıb...



Mənə “çox gözləmə, yarın daha gəlməz” dedilər.
“Bu qədər çəkmə əzab, qədrini bilməz” dedilər.

O ötən sevgidən indi nə üçün yoxdu əsər?
O məhəbbətmi? Məhəbbət axı ölməz dedilər.

Bu qədər işvə-nazı səndə görənlər qorxub,
“Belə naz sahibinin aşiqi gülməz” dedilər.

Könlümü xəstə edən eyləməsə çarəsini,
Bu yazıq İntiqamın halı düzəlməz dedilər.



Mən onun eşqi ilə yüz kərə yandım gecələr,
Demədim bircə kərə bezdim, usandım gecələr.

Məni mən olmağıma min kərə peşman elədi,
Daha mən mən deyiləm, mən məni dandım gecələr.

Uyğuda mehmanım olduqda həqiqət sandım,
Onu görmək həvəsilə çox oyandım gecələr.

Düşünürdüm ki, olar hər gecənin bir sabahı,
Sabaha çox ümid etdim, cox inandım gecələr.

O axan göz yaşımın qarşılığında görəsən,
Görəsən mən nə itirdim, nə qazandım gecələr?

Qəm seli İntiqamı, çəksə də hər səmtə sarı,
Nə yoruldum, nə usandım, nə dayandım gecələr...

Sənin ətrin yox havasında

dünəndən gəzirəm

Mənə yaddır bu şəhər.

Qəlbi

sənsiz şəhərin hər küçəsində

əzirəm

Mənə yaddır bu şəhər.

Diqqəti cəlb eləyən hər nəşə dəymir gözümə,

Baxıram, hər tərəfi diqqət ilə hey süzürəm –

Mənə yaddır bu şəhər.

Şığıyır üstümə qəm dalğaları hər küçədən,

Üzürəm, səmti itirmiş gəmi tək

hey üzürəm

Mənə yaddır bu şəhər.

İntiqam, durma, dayanma sənə yaddır buralar,

Yad baxışlardakı sənsizliyi görcək bezirəm

Mənə yaddır bu şəhər

Mündəricat

İlk görüşün və “İlk görüş”ün həyəcanı	3
Dünyada	8
İllərdir duyduğum bir qərib səs var	9
Məni	10
Axtardın	11
O gözlər	12
Sevgilim	13
Sənsizlik həyatın qəm atəşisə	14
Sizin bir çarəniz vardır ən azı	15
Məhəbbət ünvanı	16
“Zamanla hər yara sağalar” deyib	17
Bilirsən?	18
“Sevirəm” söyləmək elə ucuz ki	19
Ey Vətən!	20
Ən doğma yad	21
Oldu	23
Bu kiçik səhvlərin böyük bəlalar	24
Nə olar bircə sən, çalış, bircə sən	25
Hər ötən an bunu təsdiq eləyir	26
Bəlkə də, bu qədər acizləşməzdim	27
Bu da son... ..	28
Sevgi şəkli	29
Ağlayım	30
Zaman qatarına sənişin oldun	31
Ayrılıq	32
Get daha	33
İlahi, belə də qüvvə olarmı?	34
Niyə dərd-qəm bizi yenə göynədir?	35
Hara getsək bizi tapacaqdı o	36
Mən səni görəndə əvvəl düşündüm	37
Nizami pozulmuş durna qatarı	38

Hər yuxusuz gecəm sənın şəklini.....	39
Bilməz.....	40
Dağ da dağlıqlıyyla gərməzdi sinə.....	41
Həqiqət budur ki, rəya sonunda	42
Bu nisgil bu kədər hardan yarandı?.....	43
Vətən.....	44
Yoxdu bir könlünə həmdəm.....	45
Eşitdim tezləklə toyun olacaq.....	46
Get.....	47
O bağlar daha yoxdur.....	49
Gündə bir rəng olur onun bayrağı.....	51
Getdi	52
Bir yerdə ağlayıb, birgə gülmüşük.....	53
Qarabağsız günlərimizə... ..	54
Yazıq.....	55
Qarabağlıyıq.....	56
Sevgi	57
Bilmədim	58
Bu gecə	59
Yaram yaman dərin imiş... ..	60
Dünyasan	61
Sən, ey başdaşından boylanın şəkil	62
Ölüm hökmü	63
Qoluma qəm zəncirini.....	64
Küləklər	65
Bu da, yağış.....	66
Kimiyəm	68
Bizlər bir qatarın sənişinləri	69
İlk bahar çağının təravətindən.....	70
Bu gün mənım dərdim olan.....	71
Dünyada ədalət	72
Əlimdə bir qələm.....	73
Yenə sənşizliyin hökmü.....	75
Bir addım qalmışdı çataq vüsala	77
İkimizə bircə qəbir qazıblar	78

Günahlar	79
Zaman alverçisi	80
Çağır məni	81
Bəsimiz idi	82
Lazım olmadı	83
Gör, həqiqət nə qədər bizdən uzaqlarda qalıb	84
Mənə “çox gözləmə, yarın daha gəlməz” dedilər	85
Mən onun eşqi ilə yüz kərə yandım gecələr	86
Sənin ətrin yox havasında	87

**«Elm və Təhsil» nəşriyyatının direktoru:
professor Nadir MƏMMƏDLİ**

*Kompüter dizayneri: Zahid Məmmədov
Texniki redaktor: Rövşanə Nizamiqızı
Korrektor: Yusif Novruzov
Kompüterdə yığdı: Elşad Quliyev*

Müəlliflə əlaqə: intiqam_yashar@mail.ru

Yığılmağa verilmiş **05.04.2012.**
Çapa imzalanmış **04.05.2012.**
Şerti çap vərəqi **5,7**. Sifariş № **108**.
Kağız formatı **84x108 1/16**. Tiraj **500**.

Kitab «**Elm və Təhsil**» nəşriyyat-poliqrafiya
müəssisəsində səhifələnilib çap olunmuşdur.
E-mail: elm_ve_tehsil@box.az
Tel: 497-16-32; 050-311-41-89
Ünvan: Bakı, İçərişəhər, 3-cü Maqomayev döngəsi 8/4.

